

[Ragnhild Andersen.]

og arbejdslysten hos en gruppe, der har særlig brug for initiativ og arbejdslyst for at opbygge et godt hjem for sig selv og sine børn. De enlige mødre har særlig brug for en rank ryg og for den selvtilid, det giver ved sit arbejde at bidrage mest muligt til livets ophold for sig og børnene. De bør have bevidstheden om, at det kan nytte at søge økonomisk at arbejde sig op til en nogenlunde tryk tilværelse. Eget arbejde har såvel en økonomisk som en moralsk betydning.“

Jeg kan ikke sige det bedre, end kommissionen siger det her. Jeg kunne tilføje, at man oven i købet ved bortfaldet af indtægtsgrænsen, således som det påpeges i betænkningen, ville kunne spare en betydelig administration, fordi man blev fri for alle de regnestykker, der står i forbindelse med opretholdelsen af indtægtsgrænsen. Men ministeren stiller hverken kommissionens primære eller dens sekundære forslag om at sætte indtægtsgrænsen op til den ufaglærte arbejders årsfortjeneste, og det er ikke, fordi det har manglet på interesse fra kvindernes side i dette spørgsmål. Tværtimod er det mig bekendt, at kvindelige arbejdere har hjemsøgt ministeren og forklaret ham, hvor utilfredsstillende og hvor uretfærdigt det virkede, at indtægtsgrænsen var så lav, som tilfældet er, og de har også hjemsøgt de kvindelige folketingsmedlemmer; såvel det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp som det ærede medlem fru Nina Andersen og andre har haft lejlighed til at høre de rigtige indvendinger, som de kvindelige arbejdere må gøre overfor sådanne uretfærdige indtægtsgrænser. Der har også fornylig været afholdt en hel konference om dette spørgsmål, indkaldt af de enlige mødre og i samarbejde med en række fremtrædende kvinder fra vort samfund, som overfor ministeren har udtrykt, at man ikke kan nøjes med de nuværende indtægtsgrænser, som rammer det store flertal af de enlige mødre. Det er da også mit håb og ønske, at de kvindelige folketingsmedlemmer under udvalgsbehandlingen vil gå ind for en forhøjelse af indtægtsgrænsen. Der blev jo i efteråret i forbindelse med det af mit parti fremsatte lovforslag om indtægtsgrænsens forhøjelse nedsat et udvalg, hvoraf vist både det ærede medlem fru Kirsten

Gloerfelt-Tarp og det ærede medlem fru Nina Andersen er medlem. Jeg ved ikke, hvordan det går med dette udvalg, men jeg kunne godt tænke mig at efterlyse, hvilket resultat man er kommet til. Hvis man under udvalgsarbejdet skulle finde frem til en forhøjelse af indtægtsgrænsen, ville det være til stor glæde for mit parti, og ikke alene for mit parti, men først og fremmest for de enligstillede mødre, og skulle det ikke ske, vil mit parti forbeholde sig at stille ændringsforslag ved anden behandling. Jeg håber imidlertid, at det ikke skal blive nødvendigt.

Med hensyn til de nye regler om børns indtægt kan jeg sige, at det er kun en beskednen forbedring i forhold til de nugældende regler, der her er tale om. Det er jo stadig moder- og faderbidraget, der lægges til grund for, hvornår bidraget bør delvis udbetales af det offentlige; det udbetales nemlig ikke helt, men kun delvis, idet man har reglen om, at 60 pct. af barnets overskydende indtægt udover det beløb, som udgøres af faderens og moderens bidrag til barnet, skal fradrages i bidraget. Det er som sagt kun et lille fremskridt.

Angående ministerens forslag om særhjælpen og om hjælpen til de enlige kvinder vil jeg gerne gøre nogle enkelte bemærkninger og stille nogle spørgsmål. Jeg har allerede udtalt tilfredshed med, at vi i stedet for den hidtidige § 282, som omhandlede de gamle, nu afdøde veteraner fra 1864, får en ny § 282, således at den gamle paragraf går ud, fordi de gamle mennesker er borte. I stedet er det så enker og de enlige mødre og deres børn, der kommer ind under § 282. Det er en særhjælpsparagraf, og det er godt, men de enlige mødre og enkerne henvises stadig til at hente deres hjælp på socialkontorerne, og jeg går ud fra, at såvel ministeren som andre i det høje ting ved, hvor ængstelige masser af kvinder er for at gå på socialkontoret. De frygter denne vandring, og det er, fordi der på socialkontorerne sidder mennesker med meget ringe social og menneskelig forståelse. Jeg vil ikke hermed sige, at det er der ingen der har på socialkontorerne, men der er stadig en ånd på nogle kontorer, som kan bringe kvinder til fortvivlelse. Vil ministeren ikke mene, at der nu efter nyordningen burde indrettes et særligt kontor på socialkontorerne for enker og enlige mødre,